

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 29. apríla 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Justičná spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač – Dôvody pre nepovinné nevykonanie – Článok 4 bod 5 – Vyžiadaná osoba, ktorá bola právoplatne odsúdená za rovnaké činy v treťom štáte – Trest, ktorý už bol vykonaný alebo ho už nemožno vykonať podľa práva štátu, v ktorom bol vynesenej odsudzujúci rozsudok – Vykonanie – Miera voľnej úvahy vykonávacieho súdneho orgánu – Pojem ‚rovnaké činy‘ – Odpustenie trestu orgánom, ktorý nie je súdnym orgánom, v rámci všeobecnej milosti“

Vo veci C-665/20 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) zo 7. decembra 2020 a doručený Súdnemu dvoru 7. decembra 2020, ktorý súvisí s konaním o výkone európskeho zatykača vydaného na:

X

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu piatej komory, sudcovia M. Ilešič (spravodajca), C. Lycourgos a I. Jarukaitis,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. marca 2021,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- X, v zastúpení: D. W. H. M. Wolters a S. W. Kuijpers, advocaten,
- Openbaar Ministerie, v zastúpení: N. Bakkenes a K. van der Schaft,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, M. Hellmann a F. Halabi, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Wasmeier a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 15. apríla 2021,

* Jazyk konania: holandčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie“).
- 2 Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v rámci výkonu európskeho zatykača, ktorý 19. septembra 2019 vydal Amtsgericht Berlin-Tiergarten (Okresný súd Berlín-Tiergarten, Nemecko), v Holandsku na účely trestného stíhania začatého proti X.

Právny rámec

Právo Únie

DVSD

- 3 Článok 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, ktorý bol podpísaný v Schengene (Luxembursko) 19. júna 1990 a nadobudol platnosť 26. marca 1995 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9, ďalej len „DVSD“), zaradený v jeho hlave III kapitole 3, nazvanej „Zákaz dvojitého trestu“, stanovuje:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesенý, už nemôže byť vykonaný.“

Rámcové rozhodnutie

- 4 Odôvodnenia 5, 6, 10 a 12 rámcového rozhodnutia znejú:
 - „(5) cieľ vytýčený pre [Európsku ú]niu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi;...
 - (6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako „základný kameň spolupráce v oblasti súdnictva“;
- ...
- (10) mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 [ZEÚ] jedným z členských štátov, zisteného Radou v zmysle článku 7 ods. 1 uvedenej [Z]mluvy, s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 [Z]mluvy;

...

(12) toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 [ZEÚ] a vyjadrené v Charte základných práv Európskej únie..., najmä jej Kapitoly VI;...

5 Podľa článku 1 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaného „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [ZEÚ].“

6 Článok 3 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Dôvody pre povinné nevykonanie európskeho zatykača“ stanovuje:

„Súdny orgán členského štátu výkonu (ďalej len ‚vykonávajúci súdny orgán‘) odmietne vykonať európsky zatykač v nasledujúcich prípadoch:

1. ak sa na trestný čin, ktorý je dôvodom zatykača, vzťahuje amnestia vo vykonávajúcom členskom štáte, pričom tento štát má právomoc stíhať trestný čin [tento trestný čin – *neoficiálny preklad*] podľa svojho vlastného trestného práva;

2. ak vykonávajúci súdny orgán je informovaný o tom, že požadovaná osoba bola s konečnou platnosťou odsúdená niektorým členským štátom za rovnaké trestné činy [rovnaké činy – *neoficiálny preklad*] za predpokladu, že ak bol vynesенý rozsudok, tento rozsudok [vynesený odsudzujúci rozsudok, trest – *neoficiálny preklad*] bol vykonaný alebo je v súčasnosti vykonávaný alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu vynášajúceho rozsudok [odsudzujúci rozsudok – *neoficiálny preklad*];

3. ak osoba, na ktorú je vydaný európsky zatykač, sa nemôže vzhľadom na svoj vek považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom zatykača, podľa právnych predpisov vykonávajúceho štátu.“

7 Článok 4 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača“, stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

...

5. ak vykonávajúci súdny orgán je informovaný, že vyžiadaná osoba bola s konečnou platnosťou odsúdená tretím štátom za rovnaké činy za predpokladu, že ak bol vynesенý rozsudok, tento rozsudok [vynesený odsudzujúci rozsudok, trest – *neoficiálny preklad*] bol vykonaný alebo sa v súčasnosti vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva krajiny vynášajúcej rozsudok [odsudzujúci rozsudok – *neoficiálny preklad*];

...“

Holandské právo

8 Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (zákon, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie Rady Európskej únie o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi) z 29. apríla 2004 (Stb. 2004, č. 195), naposledy zmenený zákonom z 22. februára 2017 (Stb. 2017, č. 82) (ďalej len „OLW“), prebral do holandského právneho poriadku rámcové rozhodnutie.

9 § 9 ods. 1 písm. d) a e) OLW, ktorým bol prebratý článok 3 bod 2 rámcového rozhodnutia a jeho článok 4 bod 5, stanovujú:

„Odovzdanie vyžiadanej osoby nie je povolené v prípade, že ide o čin, pre ktorý:

...

d) táto osoba bola oslobodená spod obžaloby alebo bolo zastavené trestné stíhanie holandským súdom, alebo bolo voči nej vydané iné konečné rozhodnutie s rovnakým účinkom súdom iného členského štátu alebo tretieho štátu,

e) táto osoba bola rozhodnutím súdu odsúdená, pokiaľ:

- (1) uložený trest alebo opatrenie už boli vykonané,
- (2) výkon alebo ďalší výkon uloženého trestu alebo opatrenia už nie je možný,
- (3) v rámci odsúdenia bola konštatovaná vina, ale nebol uložený nijaký trest alebo opatrenie,
- (4) uložený trest alebo opatrenie sa vykonávajú v Holandsku,

...“

10 Podľa § 28 ods. 2 OLW:

„Ak rechtbank [súd] konštatuje... že odovzdanie nemožno povoliť..., prislúcha mu, aby toto odovzdanie odmietol vo svojom rozhodnutí.“

Nemecké právo

11 § 51 Strafgesetzbuch (Trestný zákon), nazvaný „Započítanie“, vo svojom odseku 3 stanovuje:

„Ak je odsúdenému uložený za rovnaký čin trest v zahraničí, do nového trestu sa započíta dĺžka už vykonaného trestu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

12 Dňa 19. septembra 2019 vydal Amtsgericht Berlin-Tiergarten (Okresný súd Berlín-Tiergarten) voči X európsky zatykač na jeho odovzdanie na účely trestného stíhania za činy, ktoré spáchal v Berlíne (Nemecko) 30. októbra 2012.

13 V daný deň mal X zviazať Y, ktorá bola v čase skutkových okolností jeho partnerkou, ako aj Z, jej desaťročnú dcéru, pričom sa im mal vyhrážať nožom. Následne Y znásilnil a potom ju zmrzačil. Pred odchodom z domu Y údajne zabarikádoval miestnosti, v ktorých boli Y a Z zviazané, a to s úmyslom spôsobiť im smrť.

- 14 Trestné činy v súvislosti s ktorými sa požaduje odovzdanie, sú tieto:
- pokus o vraždu jeho partnerky,
 - pokus o vraždu maloletej dcéry jeho partnerky,
 - znásilnenie jeho partnerky,
 - ťažké ublíženie na zdraví spôsobené jeho partnerke,
 - obmedzovanie osobnej slobody jeho partnerky a
 - obmedzovanie osobnej slobody maloletej dcéry jeho partnerky.
- 15 Na základe tohto európskeho zatykača bol X zadržaný v Holandsku a 18. marca 2020 predvedený pred vnútroštátny súd.
- 16 Tomuto súdu oznámil, že nesúhlasí s tým, aby bol odovzdaný nemeckým súdnym orgánom a aby bol vzatý do väzby až do rozhodnutia v tejto veci.
- 17 Na podporu svojej námietky, ktorú vzniesol v súvislosti so svojím odovzdaním, sa X odvolával na zásadu *ne bis in idem*, pričom predovšetkým tvrdil, že za rovnaké činy bol právoplatne odsúdený v treťom štáte, a to v Iráne.
- 18 Podľa zistení vnútroštátneho súdu bol X v Iráne stíhaný za vyššie uvedené činy, s výnimkou obmedzovania osobnej slobody Y, ktoré však bolo – čo sa jeho skutkovej podstaty týka – zahrnuté do právnej kvalifikácie „pokusu o vraždu Y“.
- 19 X bol právoplatne odsúdený za ťažké ublíženie na zdraví, ktoré spôsobil Y, ako aj za pokus o vraždu Y a Z. Naopak bol právoplatne oslobodený spod obžaloby pre trestný čin znásilnenia Y a obmedzovania osobnej slobody Z.
- 20 Podľa iránskeho práva si X musel odpykať len najprísnejší z trestov odňatia slobody, ktoré mu boli uložené, a to trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov a šesť mesiacov. X si odpykal väčšinu tohto trestu a zvyšok trestu mu bol odpustený v rámci všeobecnej milosti vyhlásenej iránskym najvyšším vodcom pri príležitosti 40. výročia islamskej revolúcie.
- 21 Z dôvodu ťažkého ublíženia na zdraví, ktoré spôsobil Y, bol X okrem iného odsúdený, aby jej zaplatil *diya* (peňažnú sumu). Vzhľadom na jeho platobnú neschopnosť bolo X povolené zaplatiť *diya* v splátkach, prvú splátku vo výške 200 000 000 iránskych rialov (približne 4 245 eur), a následne mesačné splátky vo výške 2 % z *diya*. Po zaplatení prvej splátky a jednej mesačnej splátky bol X 5. mája 2019 v Iráne prepustený. Dňa 7. septembra 2020 vydali iránske orgány na neho zatykač, a to z dôvodu nezaplatenia následných splátok v stanovených lehotách.
- 22 Pred vnútroštátnym súdom X tvrdí, že bol trestne stíhaný a právoplatne odsúdený v Iráne za rovnaké činy, pre ktoré sa požaduje jeho odovzdanie na základe európskeho zatykača, ktorý bol na neho vydaný. Za časť činov bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, zatiaľ čo za zvyšnú časť činov bol odsúdený na trest odňatia slobody, ktorý si takmer v plnom rozsahu odpykal a na ktorého zostávajúcu časť sa vzťahovala milosť uvedená v bode 20 tohto rozsudku. X okrem toho tvrdí, že *diya* nie je trestom alebo opatrením, ale povinnosťou zaplatiť obeti trestného činu náhradu ujmy.
- 23 X z toho vyvodzuje, že podľa § 9 ods. 1 písm. d) a e) bodu 1 OLW sa jeho odovzdanie nemeckým orgánom na základe európskeho zatykača, ktorý bol na neho vydaný, malo zamietnuť. Predovšetkým tvrdí, že § 9 ods. 1 OLW nerozlišuje medzi konečným rozsudkom vydaným v členskom štáte

a konečným rozsudkom vydaným v treťom štáte. Holandský zákonodarca tak využil možnosť, ktorú členským štátom priznáva rámcové rozhodnutie, odmietnuť odovzdanie v prípade, že v treťom štáte bol vydaný konečný rozsudok a trest bol v ňom v plnom rozsahu vykonaný, takže holandské súdy boli povinné postupovať v súlade s tým.

- 24 Openbaar Ministerie (prokuratúra, Holandsko) predovšetkým tvrdí, že námietke, ktorú vzniesol X a ktorá je založená na prechádzajúcom odsúdení v Iráne, nemožno vyhovieť. Pokiaľ ide o odsúdenie v treťom štáte, vnútroštátnemu súdu ako vykonávaciemu súdnemu orgánu podľa článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia totiž prislúcha, aby upustil od uplatnenia § 9 ods. 1 písm. e) OLW pri posúdení toho, či sa v prípade odsúdenia v Iráne možno domáhať vzájomného uznávania na základe vzájomnej dôvery vyplývajúcej zo Zmlúv alebo zvyklostí. Vzhľadom na prerušenie diplomatických vzťahov a neexistujúcu justičnú spoluprácu s Iránskou islamskou republikou, ako aj na existenciu významných rozdielov medzi právnymi systémami členských štátov Únie a právnym systémom Iránskej islamskej republiky, takáto dôvera v iránsky právny systém chýba. Prokuratúra z toho vyvodzuje, že odsúdenie X v Iráne nemôže byť platným dôvodom pre nevykonanie európskeho zatykača, ktorý bol na neho vydaný.
- 25 Prokuratúra subsidiárne tvrdí, že § 9 ods. 1 písm. e) OLW nebráni výkonu tohto zatykača, keďže trest uložený v Iráne nebol ešte vykonaný v plnom rozsahu a môže byť vykonaný neskôr. Prokuratúra v tomto ohľade poukazuje na zatykač vydaný iránskymi orgánmi na X z dôvodu, že nedodrжал lehoty stanovené na zaplatenie *diya*. Prokuratúra takisto subsidiárne tvrdí, že keďže sa iránske súdy nevyslovili k obvineniu zo spáchania trestného činu obmedzovania osobnej slobody Y, malo by sa odovzdanie X povoliť z tohto dôvodu.
- 26 Za týchto podmienok vnútroštátny súd vyjadruje najskôr pochybnosti o tom, či bol článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia správne prebratý do holandského právneho poriadku. Konkrétne poznamenáva, že toto ustanovenie vymenúva dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, zatiaľ čo § 9 ods. 1 OLW stanovuje, že v prípade existencie takýchto dôvodov, sa vykonanie musí zamietnuť, pričom vykonávajúci súdny orgán nemá v tomto ohľade nijakú mieru voľnej úvahy.
- 27 Vnútroštátny súd sa ďalej domnieva, že na účely určenia, či je povinný odmietnuť podľa § 9 ods. 1 písm. e) OLW odovzdanie X za obmedzovanie osobnej slobody Y, mu prislúcha overiť, či tento čin, zo spáchania ktorého je X obvinený v Nemecku, a pokus o vraždu Y, za ktorý bol X odsúdený v Iráne, sa považujú na „rovnaké činy“ v zmysle § 9 ods. 1 OLW a článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia.
- 28 Nakoniec, pokiaľ ide o činy, za ktoré bol X právoplatne odsúdený v Iráne, vnútroštátny súd uvádza, že otázka, či musí v plnom rozsahu alebo čiastočne odmietnuť výkon dotknutého európskeho zatykača, závisí od rozsahu podmienky stanovenej v článku 4 bode 5 rámcového rozhodnutia, ktorá vyžaduje, aby v prípade, že bol vynesovaný konečný odsudzujúci rozsudok v treťom štáte za rovnaké činy, trest „bol vykonaný alebo... už nemôže byť vykonaný podľa práva krajiny vynášajúcej odsudzujúci rozsudok“.
- 29 Vnútroštátny súd sa konkrétne pýta, či sa taká milosť, aká bola udelená X v Iráne, musí zohľadniť pri uplatnení uvedeného článku 4 bodu 5.
- 30 Keďže Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) sa domnieval, že odpoveď na otázku, či možno vykonať európsky zatykač vydaný na X, závisí od výkladu článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 4 bod 5 [rámcového rozhodnutia] vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak sa členský štát rozhodne prebrať toto ustanovenie do vnútroštátneho práva, musí mať vykonávajúci súdny orgán určitú mieru voľnej úvahy v súvislosti s otázkou, či je, alebo nie je potrebné odmietnuť výkon európskeho zatykača?

2. Má sa pojem ‚rovnaké činy‘ uvedený v článku 4 bode 5 [rámcového rozhodnutia] a ten istý pojem uvedený v článku 3 bode 2 tohto rámcového rozhodnutia vykladať rovnakým spôsobom, a ak nie, ako treba tento pojem v prvom uvedenom ustanovení vykladať?
3. Má sa podmienka stanovená v článku 4 bode 5 [rámcového rozhodnutia], že ‚tento trest bol vykonaný... alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva krajiny vynášajúcej odsudzujúci rozsudok‘, vykladať v tom zmysle, že je splnená v prípade, že vyžiadaná osoba bola právoplatne odsúdená za rovnaké činy na trest odňatia slobody, ktorý čiastočne vykonala v štáte, ktorý vyniesol odsudzujúci rozsudok, a ktorý jej bol vo zvyšku odpustený orgánom tohto štátu, ktorý nie je súdnym orgánom, v rámci všeobecnej milosti, ktorá sa uplatňuje aj na odsúdených, ktorí rovnako ako vyžiadaná osoba spáchali závažné trestné činy, a ktorá nie je založená na racionálnych úvahách trestnoprávnej politiky?“

Návrh na uplatnenie naliehavého prejudiciálneho konania

- 31 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol tento návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v rámci naliehavého prejudiciálneho konania podľa článku 107 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 32 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu rámcového rozhodnutia, ktoré spadá do oblastí upravených v hlave V tretej časti Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Patrí teda do pôsobnosti naliehavého konania vymedzeného v článku 107 rokovacieho poriadku, a teda môže byť prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní.
- 33 Po druhé je podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora potrebné zohľadniť okolnosť, že osoba dotknutá vo veci samej je v súčasnosti pozbavená osobnej slobody a jej ponechanie vo väzbe závisí od rozhodnutia sporu vo veci samej [rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť vydávajúceho súdneho orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 28 a citovaná judikatúra].
- 34 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu pritom vyplýva, že zadržanie X bolo nariadené v rámci výkonu európskeho zatykača, ktorý bol na neho vydaný, a že trvanie tohto opatrenia závisí od odpovede Súdneho dvora na prejudiciálne otázky.
- 35 Za týchto podmienok piata komora Súdneho dvora na návrh sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta rozhodla 18. decembra 2020 vyhovieť návrhu vnútroštátneho súdu, aby bol tento návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v rámci naliehavého prejudiciálneho konania.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 36 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak sa členský štát rozhodne prebrať toto ustanovenie do svojho vnútroštátneho práva, musí mať vykonávajúci súdny orgán určitú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či je, alebo nie je potrebné odmietnuť výkon európskeho zatykača z dôvodu uvedeného v tomto ustanovení.
- 37 Na úvod je potrebné pripomenúť, že rámcové rozhodnutie zavedením zjednodušeného a efektívnejšieho systému vydávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona usiluje o zjednodušenie a zrýchlenie súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa

vytýčeného pre Úniu, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi [rozsudok z 11. marca 2020, SF (Európsky zatykač – Záruka vrátenia do vykonávajúceho štátu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 38 a citovaná judikatúra].

- 38 V oblasti upravenej rámcovým rozhodnutím je zásada vzájomného uznávania, ktorá predstavuje – ako okrem iného vyplýva z odôvodnenia 6 tohto rámcového rozhodnutia – „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach, vyjadrená v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia [rozsudok z 11. marca 2020, SF (Európsky zatykač – Záruka vrátenia do vykonávajúceho štátu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 39 a citovaná judikatúra].
- 39 Z toho vyplýva, že vykonávacie súdne orgány v zásade môžu odmietnuť vykonať takýto zatykač len z dôvodov nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom upravené v rámcovom rozhodnutí. V dôsledku toho platí, že zatiaľ čo výkon európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne [rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť vydávajúceho súdneho orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 37 a citovaná judikatúra].
- 40 Rámcové rozhodnutie výslovne uvádza v článku 3 dôvody pre povinné nevykonanie európskeho zatykača a v článkoch 4 a 4a dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2020, SF (Európsky zatykač – Záruka vrátenia do vykonávajúceho štátu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 40 a citovaná judikatúra].
- 41 Pokiaľ ide o dôvody pre nepovinné nevykonanie vymenované v článku 4 rámcového rozhodnutia, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v rámci prebratia rámcového rozhodnutia majú členské štáty mieru voľnej úvahy. Členské štáty tak môžu, ale nemusia prebrať tieto dôvody do svojho vnútroštátneho práva. Môžu sa tiež rozhodnúť obmedziť situácie, v ktorých vykonávací súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač a uľahčiť tak odovzdávanie vyžiadaných osôb v súlade so zásadou vzájomného uznávania stanovenou v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, body 58, 59 a 61).
- 42 Okrem toho treba poznamenať, že podľa článku 4 rámcového rozhodnutia vykonávajúci súdny orgán „môže odmietnuť“ vykonať európsky zatykač z dôvodov vymenovaných v bodoch 1 až 7 tohto článku, medzi ktoré patrí najmä skutočnosť, že tento orgán je informovaný, že vyžiadaná osoba bola právoplatne odsúdená tretím štátom za rovnaké činy za predpokladu, že ak bol vynesenej odsudzujúci rozsudok, trest bol vykonaný alebo sa v súčasnosti vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva štátu, ktorý vynesol odsudzujúci rozsudok.
- 43 Zo znenia článku 4 rámcového rozhodnutia, a konkrétne z použitia slovesa „môcť“ v spojení s infinitívom „odmietnuť“, ktoré sa vzťahuje na vykonávací súdny orgán, tak vyplýva, že samotný tento orgán musí mať určitú mieru voľnej úvahy v súvislosti s otázkou, či je, alebo nie je potrebné odmietnuť výkon európskeho zatykača z dôvodov uvedených v tomto článku 4 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 33 a citovaná judikatúra).
- 44 Z toho vyplýva, že pokiaľ sa členské štáty rozhodnú pre prebratie jedného alebo viacerých dôvodov pre nepovinné nevykonanie stanovených v článku 4 rámcového rozhodnutia, nemôžu stanoviť, že súdne orgány sú povinné odmietnuť výkon každého európskeho zatykača, na ktorý sa formálne vzťahujú uvedené dôvody, a nemôžu zohľadniť okolnosti každého jednotlivého prípadu.
- 45 Tento výklad článku 4 rámcového rozhodnutia je podporený kontextom, do ktorého patrí tento článok.

- 46 Po prvé, ako totiž Súdny dvor opakovane zdôraznil, výkon európskeho zatykača predstavuje zásadu, zatiaľ čo odmietnutie jeho výkonu je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2020, SF (Európsky zatykač – Záruka vrátenia do vykonávajúceho štátu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 39].
- 47 Ako pritom uviedol generálny advokát v bode 44 svojich návrhov, vnútroštátne ustanovenie, ktoré by vykonávajúci súdny orgán zbavilo možnosti zohľadniť okolnosti každého jednotlivého prípadu, ktoré by ho mohli viesť k záveru, že podmienky na odmietnutie odovzdania nie sú zásadným spôsobom splnené, by malo za následok nahradenie jednoduchej možnosti stanovenej v článku 4 rámcového rozhodnutia skutočnou povinnosťou, čím by sa výnimka spočívajúca v odmietnutí odovzdania zmenila na pravidlo.
- 48 Po druhé znenie článku 4 rámcového rozhodnutia sa musí porovnať so znením článku 3 tohto rámcového rozhodnutia, ktoré v súlade so svojím názvom uvádza dôvody pre „povinné nevykonanie“, na základe ktorých vykonávací súdny orgán „odmietne“ vykonať európsky zatykač. Vykonávací súdny orgán tak nemá nijakú mieru voľnej úvahy na základe článku 3 rámcového rozhodnutia.
- 49 Samotné znenie článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia je okrem iného takmer totožné so znením článku 3 bodu 2 tohto rámcového rozhodnutia, hoci len prvé z nich sa týka prípadu, keď je osoba právoplatne odsúdená za rovnaké činy „v treťom štáte“, zatiaľ čo druhé sa vzťahuje na prípad, keď je osoba právoplatne odsúdená za rovnaké činy „členským štátom“.
- 50 Neexistujúca miera voľnej úvahy vykonávacieho súdneho orgánu pri uplatňovaní dôvodu pre nevykonanie stanoveného v článku 3 bodu 2 rámcového rozhodnutia pritom vyplýva z požiadavky na dodržovanie zásady *ne bis in idem* zakotvenej v článku 50 Charty základných práv Európskej únie.
- 51 Táto zásada, tak ako ju zaručuje článok 50 Charty základných práv, znamená, že nikto nemôže byť v členskom štáte trestne stíhaný za trestný čin, za ktorý už bol „v Únii“ oslobodený alebo odsúdený.
- 52 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že právo Únie spočíva na základnom predpoklade, podľa ktorého každý členský štát zdieľa so všetkými ostatnými členskými štátmi určitý súbor spoločných hodnôt, na ktorých je Únia založená, ako je to spresnené v článku 2 ZEÚ, a uznáva, že ostatné členské štáty s ním tieto hodnoty zdieľajú [rozsudok z 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada špeciality), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 30]. Tento predpoklad implikuje a odôvodňuje existenciu vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, predovšetkým v ich príslušné systémy trestného súdnictva.
- 53 Zásada vzájomnej dôvery ukladá – najmä v súvislosti s priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržia právo Únie, a najmä základné práva týmto právom uznané [rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť vydávajúceho súdneho orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 35, ako aj citovaná judikatúra].
- 54 Takáto vzájomná dôvera existuje aj medzi štátmi, ktoré sú zmluvnými stranami DVSD, ktorého článok 54 bráni tomu, aby osoba, ktorá už bola právoplatne odsúdená zmluvným štátom, bola iným zmluvným štátom „stíhaná“ (rozsudok z 29. júna 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 50 a citovaná judikatúra).
- 55 Naopak dôveru v systém trestného súdnictva tretích štátov, ktoré nie sú zmluvnými stranami tohto dohovoru, alebo štátov, ktoré nemajú iné privilegované vzťahy s Úniou, nemožno v zásade predpokladať, čo znamená, že vykonávaciemu súdному orgánu sa musí v súlade s článkom 4 bodom 5 rámcového rozhodnutia priznať určitá miera voľnej úvahy, aby overil, či vzhľadom na všetky

osobitné okolnosti každého prípadu, a predovšetkým na podmienky, za ktorých bola vyžiadaná osoba súdená a prípadne za ktorých sa vykonal trest, ktorý jej bol uložený, je potrebné odmietnuť vykonať európsky zatykač.

- 56 Tento výklad je okrem iného v súlade s cieľom článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia, ktorým je – ako vyplýva zo znenia tohto ustanovenia a v súlade s článkom 67 ods. 1 ZFEÚ – umožniť vykonávaciemu súdnemu orgánu zaručiť právnu istotu vyžiadanej osoby tým, že zohľadní, že táto osoba bola právoplatne odsúdená za rovnaké činy v treťom štáte za predpokladu, že ak bol vynesený odsudzujúci rozsudok, trest bol vykonaný alebo sa v súčasnosti vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva štátu, ktorý vyniesol odsudzujúci rozsudok (pokiaľ ide o článok 54 DVSD, pozri analogicky rozsudok z 29. júna 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 44).
- 57 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podmienka, že trest bol vykonaný alebo sa v súčasnosti vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva štátu, ktorý vyniesol odsudzujúci rozsudok, ktorej nesplnenie vedie k tomu, že vyžiadaná osoba musí byť odovzdaná na účely stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený, prispieva k dosiahnutiu cieľa mechanizmu európskeho zatykača, ktorý má zabrániť tomu, aby v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti zostali trestné činy nepotrestané [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2020, SF (Európsky zatykač – Záruka vrátenia do vykonávajúceho štátu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 47, a analogicky rozsudok z 27. mája 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, bod 77].
- 58 V tomto kontexte treba pripomenúť, že rámcové rozhodnutie sa musí vykladať takým spôsobom, ktorý zabezpečí súlad s požiadavkami dodržiavania základných práv dotknutých osôb bez toho, aby sa spochybnila účinnosť systému súdnej spolupráce medzi členskými štátmi, ku ktorého základným prvkom patrí európsky zatykač, ako ho stanovuje normotvorca Únie (rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 63).
- 59 Vzhľadom na to, že – ako vyplýva z bodu 55 tohto rozsudku – zásady vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania, ktoré sú základom mechanizmu európskeho zatykača, nie sú automaticky uplatniteľné na rozsudky vydané súdmi tretích štátov, dosiahnutie cieľa uvedeného v článku 3 ods. 2 ZEÚ, ktorým je predchádzanie trestnej činnosti a boj proti nej v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti by mohlo byť ohrozené, ak by vykonávací súdny orgán bol bez ohľadu na okolnosti každého jednotlivého prípadu povinný odovzdať vyžiadajú osobu z dôvodu uvedeného v článku 4 bode 5 rámcového rozhodnutia.
- 60 Z toho vyplýva, že konkrétne uplatnenie dôvodu pre nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 5 rámcového rozhodnutia sa musí ponechať na posúdení vykonávacieho súdneho orgánu, ktorý musí mať na tento účel určitú mieru voľnej úvahy, ktorá mu umožní preskúmať každý jednotlivý prípad s prihliadnutím na všetky relevantné okolnosti, a predovšetkým na okolnosti, za ktorých bola vyžiadaná osoba súdená v treťom štáte, aby sa určilo, či by nevydanie tejto osoby mohlo byť v rozpore s legitímnym záujmom všetkých členských štátov na predchádzaní trestnej činnosti v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.
- 61 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho rozhodnutia vyplýva, že vnútroštátny súd podľa všetkého vylučuje – s výnimkou použitia výkladu *contra legem* –, že by sa OLW mohol uplatniť takým spôsobom, že by vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznával takúto mieru voľnej úvahy.
- 62 V tomto ohľade treba na jednej strane pripomenúť, že keďže rámcové rozhodnutie nemá priamy účinok, súd členského štátu nie je povinný na základe samotného práva Únie vylúčiť uplatnenie ustanovenia svojho vnútroštátneho práva, ktoré je v rozpore s rámcovým rozhodnutím (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 71 a citované judikatúry).

- 63 Na druhej strane, aj keď záväzná povaha rámcového rozhodnutia má za následok, že vnútroštátne orgány sú povinné vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel tohto rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok, zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva *contra legem* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 72, 73 a 76, ako aj citovanú judikatúru).
- 64 Zásada konformného výkladu však vyžaduje, aby sa zohľadnilo vnútroštátne právo ako celok a aby sa uplatnili výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, s cieľom zaručiť plnú účinnosť rámcového rozhodnutia a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným týmto rámcovým rozhodnutím (rozsudok z 24. júna 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 77 a citovaná judikatúra).
- 65 V prejednávanej veci holandská vláda na pojednávaní pred Súdny dvorom uviedla, že návrh zákona, ktorým sa mení § 9 OLW na účely dosiahnutia súladu s rámcovým rozhodnutím, je v štádiu prijímania.
- 66 Za týchto podmienok vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby predovšetkým posúdil, či vzhľadom na túto prípadnú legislatívnu zmenu sa holandské právo môže uplatniť tak, aby viedlo k výsledku zlučiteľnému s výsledkom sledovaným rámcovým rozhodnutím.
- 67 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak sa členský štát rozhodne prebrať toto ustanovenie do svojho vnútroštátneho práva, musí mať vykonávajúci súdny orgán určitú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či je, alebo nie je potrebné odmietnuť výkon európskeho zatykača z dôvodu uvedeného v tomto ustanovení.

O druhej otázke

- 68 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 3 bod 2 a článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia vykladať v tom zmysle, že sa pojem „rovnaké činy“ uvedený v oboch týchto ustanoveniach musí vykladať jednotne.
- 69 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora z požiadaviek jednotného uplatňovania práva Únie, ako aj zo zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a rozsah pôsobnosti, si v zásade vyžaduje v celej únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať nielen znenie tohto ustanovenia, ale aj jeho kontext a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou [rozsudok z 25. júna 2020, Ministerio Fiscal (Orgán, ktorý môže prijať žiadosť o medzinárodnú ochranu), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, bod 53 a citovaná judikatúra].
- 70 Pokiaľ ide konkrétne o pojem „rovnaké činy“ uvedený v článku 3 bode 2 rámcového rozhodnutia, Súdny dvor konštatoval, že keďže toto ustanovenie neodkazuje v súvislosti s týmto pojmom na právo členských štátov, musí sa tento pojem vykladať autonómnym a jednotným spôsobom v celej únii (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 38).
- 71 Súdny dvor okrem iného konštatoval, že pojem „ten istý čin“ je uvedený aj v článku 54 DVSD a vzhľadom na spoločný cieľ tohto článku a článku 3 bodu 2 rámcového rozhodnutia, ktorý spočíva v snahe zabrániť tomu, aby bola osoba opätovne trestne stíhaná alebo odsúdená pre ten istý čin, rozhodol, že je potrebné tieto dva pojmy vykladať rovnakým spôsobom tak, že sa týkajú len skutkovej stránky činov a zahŕňajú všetky konkrétne okolnosti, ktoré sú navzájom neoddeliteľne spojené, bez ohľadu na právnu kvalifikáciu týchto činov alebo chránený právny záujem (rozsudok zo 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, body 39 a 40, ako aj citovaná judikatúra).

- 72 Rovnako ako článok 3 bod 2 rámcového rozhodnutia ani článok 4 bod 5 tohto rámcového rozhodnutia výslovne neodkazuje na právo členských štátov, takže v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 69 tohto rozsudku si zmysel a rozsah pojmu „rovnaké činy“ uvedeného v tomto ustanovení takisto vyžadujú v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať nielen znenie tohto ustanovenia, ale aj jeho kontext a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou.
- 73 V tomto smere treba najskôr uviesť, že tento pojem je formulovaný úplne totožným spôsobom ako pojem uvedený v článku 3 bode 2 rámcového rozhodnutia.
- 74 Pokiaľ ide ďalej o kontext, ktorého sú tieto dva pojmy súčasťou, treba poznamenať, že znenie článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia je v každom ohľade porovnateľné so znením článku 3 bodu 2 tohto rámcového rozhodnutia s tým rozdielom, že len toto posledné uvedené ustanovenie, ktoré stanovuje jeden z „dôvodov pre povinné nevykonanie“ európskeho zatykača, sa týka rozsudku vydaného „členským štátom“, zatiaľ čo článok 4 bod 5 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý uvádza jeden z „dôvodov pre nepovinné nevykonanie“, sa týka rozsudku vydaného „tretím štátom“.
- 75 Za týchto podmienok sa z dôvodov koherencie a právnej istoty vyžaduje, aby sa zhodne formulovaným pojmom v oboch týchto ustanoveniach, ako aj článku 54 DVSD, pripísal rovnaký význam (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, bod 33).
- 76 Okolnosť, že článok 3 bod 2 tohto rámcového rozhodnutia sa týka rozsudkov vydaných v Únii, zatiaľ čo článok 4 bod 5 tohto rámcového rozhodnutia sa vzťahuje na rozsudky vydané v treťom štáte, nemôže sama osebe odôvodniť, aby sa uvedenému pojmu priznal iný rozsah.
- 77 Je pravda, že uplatnenie zásady *ne bis in idem* nevyhnutne predpokladá existenciu dôvery v systém trestného súdnictva štátu, v ktorom bol rozsudok vydaný (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2006, Van Esbroeck, C-436/04, EU:C:2006:165, bod 30 a citovanú judikatúru). Ako však vyplýva z bodu 55 tohto rozsudku, vysoký stupeň dôvery existujúci medzi členskými štátmi nemožno predpokladať v prípade tretích štátov, a najmä v prípade systému trestného súdnictva týchto tretích štátov.
- 78 Na jednej strane však treba zdôrazniť, že práve z dôvodu tejto neistoty normotvorca Únie zaradil okolnosť, že vyžiadaná osoba bola právoplatne odsúdená v treťom štáte, skôr medzi dôvody pre nepovinné nevykonanie než medzi dôvody pre povinné nevykonanie.
- 79 Umožnil tak členským štátom obmedziť situácie, v ktorých vykonávací súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač z tohto dôvodu, čím uľahčil odovzdávanie vyžiadaných osôb v súlade so zásadou vzájomného uznávania stanovenou v článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia (rozsudok zo 6. októbra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, body 58 a 59).
- 80 Navyše vzhľadom na to, že – ako vyplýva z odpovede na prvú otázku – vykonávací súdny orgán musí mať určitú mieru voľnej úvahy pri uplatňovaní dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 5 rámcového rozhodnutia, tento orgán musí takisto pri rozhodovaní o tom, či je, alebo nie je potrebné odmietnuť odovzdanie vyžiadanej osoby, zohľadniť dôveru, ktorú môže legitímne vložiť do systému trestného súdnictva dotknutého tretieho štátu.
- 81 Na druhej strane, ak by sa článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia, a konkrétne pojmu „rovnaké činy“ v zmysle tohto rámcového rozhodnutia, priznal obmedzenejší rozsah, než aký je priznaný článku 3 bodu 2 tohto rámcového rozhodnutia a článku 54 DVSD, bolo by to ťažko zlučiteľné s týmto posledným uvedeným ustanovením, keďže tento dohovor sa uplatňuje nielen na členské štáty, ale aj na niektoré tretie štáty, ktoré k nemu pristúpili.

- 82 Pokiaľ ide napokon o účel tohto ustanovenia, treba pripomenúť, že rovnako ako článok 3 bod 2 rámcového rozhodnutia má aj článok 4 bod 5 tohto rámcového rozhodnutia umožniť vykonávaciemu súdnemu orgánu zaručiť právnu istotu vyžiadanej osoby tým, že v rámci svojej voľnej úvahy zohľadní skutočnosť, že táto osoba bola právoplatne odsúdená za rovnaké činy v inom štáte, čo tiež svedčí v prospech koherentného výkladu pojmu „rovnaké činy“ stanoveného v uvedených ustanoveniach.
- 83 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 3 bod 2 a článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia sa majú vykladať v tom zmysle, že pojem „rovnaké činy“ uvedený v týchto dvoch ustanoveniach sa má vykladať jednotne.

O tretej otázke

- 84 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý podmieňuje uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení tým, že v prípadoch, ak bol vynesenej odsudzujúci rozsudok, trest bol vykonaný, je v súčasnosti vykonávaný alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva štátu vynášajúceho odsudzujúci rozsudok, vykladať v tom zmysle, že táto podmienka je splnená, pokiaľ bola vyžiadaná osoba odsúdená za rovnaké činy na trest odňatia slobody, ktorý čiastočne vykonala v treťom štáte, ktorý vyniesol odsudzujúci rozsudok, a ktorý jej bol vo zvyšku odpustený orgánom tohto štátu, ktorý nie je súdnym orgánom, v rámci všeobecnej milosti, ktorá sa uplatňuje aj na osoby odsúdené za závažné trestné činy a ktorá nie je založená na objektívnych úvahách trestnoprávnej politiky.
- 85 Podľa článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia vykonávací súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač, ak je informovaný, že vyžiadaná osoba bola právoplatne odsúdená tretím štátom za rovnaké činy „za predpokladu, že ak bol vynesenej odsudzujúci rozsudok, trest bol vykonaný alebo sa v súčasnosti vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva krajiny vynášajúcej odsudzujúci rozsudok“ (ďalej len „podmienka vykonania“).
- 86 V tomto smere treba poznamenať, že článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia odkazuje vo všeobecnosti na „právo krajiny vynášajúcej odsudzujúci rozsudok“ bez toho, aby ďalej spresnil dôvod nemožnosti výkonu trestu.
- 87 Preto treba v zásade uznať všetky druhy milosti stanovené v právnych predpisoch štátu, v ktorom bol vynesenej odsudzujúci rozsudok, v dôsledku ktorých už nemožno uložený trest vykonať, a to predovšetkým bez ohľadu na závažnosť činov, orgán, ktorý milosť udelil, ako aj úvahy, na ktorých je milosť založená.
- 88 Z toho vyplýva, že odpustenie trestu v súlade s právom štátu, ktorý vydal odsudzujúci rozsudok, nemožno *a priori* vylúčiť z pôsobnosti článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia, a to ani v prípade, keď trest sčasti odpustil orgán, ktorý nie je súdnym orgánom, v rámci všeobecnej milosti, ktorá bola udelená aj osobám, ktoré boli odsúdené za závažné trestné činy a ktorá nie je založená na objektívnych úvahách trestnoprávnej politiky.
- 89 Tento výklad založený na znení článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia je podporený kontextom tohto ustanovenia a cieľom, ktorý sleduje, ako aj vo všeobecnosti cieľom rámcového rozhodnutia.
- 90 Pokiaľ ide po prvé o kontext, do ktorého patrí článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia, treba uviesť, že podmienka vykonania stanovená v tomto ustanovení je formulovaná takmer rovnakým spôsobom ako podmienka uvedená v článku 3 bode 2 tohto rámcového rozhodnutia. Článok 54 DVSD obsahuje tiež takúto podmienku, ktorá je formulovaná veľmi podobným spôsobom.
- 91 Preto z tých istých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 74 až 81 tohto rozsudku, musí mať táto podmienka rovnaký rozsah.

- 92 Ďalej treba poznamenať, že podľa článku 3 bodu 1 rámcového rozhodnutia vykonávací súdny orgán odmietne výkon európskeho zatykača „ak sa na trestný čin, ktorý je dôvodom zatykača, vzťahuje amnestia vo vykonávajúcim členskom štáte, pričom tento štát má právomoc stíhať trestný čin podľa svojho vlastného trestného práva“.
- 93 Amnestia, ktorá má vo všeobecnosti za cieľ odstrániť trestnosť činov, na ktoré sa vzťahuje, má ten následok, že trestný čin už nebude možné trestne stíhať, a pokiaľ už došlo k odsúdeniu, že uložený trest už nie je možné vykonať v zmysle článku 3 bodu 2 a článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia.
- 94 Nemožno sa však domnievať, že normotvorca Únie mal v úmysle vylúčiť z pôsobnosti článku 3 bodu 2 a článku 4 bodu 5 rámcového rozhodnutia amnestiu vyhlásenú v členskom štáte, ktorý vydal odsudzujúci rozsudok alebo iný druh milosti udelenej orgánom, ktorý nie je súdnym orgánom tohto štátu, keď v článku 3 bode 1 tohto rámcového rozhodnutia osobitne počítal s prípadom amnestie vo vykonávajúcim členskom štáte.
- 95 Ako totiž vyplýva z jeho znenia, článok 3 bod 1 rámcového rozhodnutia sa vzťahuje na osobitný prípad, keď trestný čin spáchaný vyžiadanou osobou nemôže viesť k začatiu trestného stíhania vo vykonávajúcim členskom štáte z dôvodu, že sa na ňu vzťahuje amnestia v tomto členskom štáte, zatiaľ čo podmienka vykonania stanovená v článku 4 bode 5 a v článku 3 bode 2 rámcového rozhodnutia sa vzťahuje na zásadne odlišnú situáciu, keď vyžiadaná osoba bola odsúdená v treťom štáte alebo v inom členskom štáte, než je vykonávajúci členský štát.
- 96 Pokiaľ ide po druhé o účel podmienky vykonania stanovenej v článku 4 bode 5 rámcového rozhodnutia, z bodu 57 tohto rozsudku vyplýva, že táto podmienka vykonania má zabrániť tomu, aby trestné činy zostali v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti nepotrestané.
- 97 V tomto zmysle treba pripomenúť, ako vyplýva z článku 67 ods. 3 ZFEÚ, že cieľ vytýčený pre Úniu, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, vedie k tomu, že Únia musí usilovať o zabezpečenie vysokej úrovne bezpečnosti prostredníctvom opatrení na predchádzanie trestnej činnosti, a na boj proti nej, prostredníctvom opatrení na koordináciu a spoluprácu medzi policajnými a justičnými orgánmi a inými príslušnými orgánmi, ako aj vzájomným uznávaním rozsudkov v trestných veciach a v prípade potreby aj aproximáciou trestnoprávnych predpisov (rozsudok z 27. mája 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, bod 62).
- 98 V tomto kontexte má podmienka vykonania osobitný význam, keďže v prípade, že nie je splnená, bráni uplatneniu zásady *ne bis in idem*, a vyžaduje teda odovzdanie vyžiadanej osoby na účely stíhania či výkonu trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený.
- 99 Cieľom zásady *ne bis in idem* uvedenej tak v článku 4 bode 5 rámcového rozhodnutia, ako aj v článku 3 bode 2 tohto rámcového rozhodnutia a v článku 54 DVSD pritom nie je len zabrániť tomu, aby osoby odsúdené konečným trestným rozsudkom neboli v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti potrestané, ale má takisto zaručiť právnu istotu prostredníctvom rešpektovania rozhodnutí verejných orgánov, ktoré nadobudli právoplatnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. mája 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, bod 77).
- 100 Právnu istotu osôb, voči ktorým bol vydaný konečný rozsudok, však možno užitočne zaručiť len vtedy, ak majú tieto osoby istotu, že sa po odsúdení v prípade, že trest, ktorý im bol uložený, už nemožno vykonať podľa právnych predpisov štátu, ktorý vydal odsudzujúci rozsudok, budú môcť pohybovať v rámci Únie bez toho, aby sa obávali nového trestného stíhania za rovnaké činy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2008, Bourquain, C-297/07, EU:C:2008:708, body 49 až 50), a to vrátane prípadu, keď im trest odpustil orgán, ktorý nie je súdnym orgánom, v rámci všeobecnej milosti, ktorá nie je založená na objektívnych úvahách trestnoprávnej politiky.

- 101 Treba však uviesť, že na rozdiel od dôvodu pre povinné nevykonanie podľa článku 3 bodu 2 rámcového rozhodnutia, pri uplatňovaní ktorého nemá vykonávací súdny orgán nijakú mieru voľnej úvahy, musí mať takýto orgán, ako bolo uvedené v bode 60 tohto rozsudku, pri uplatňovaní dôvodu pre nepovinné nevykonanie podľa článku 4 bodu 5 tohto rámcového rozhodnutia určitú mieru voľnej úvahy, ktorá mu umožní vykonať preskúmanie v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím na všetky relevantné okolnosti. Medzi ne patrí najmä skutočnosť, že sa na vyžiadanú osobu vzťahovala všeobecná milosť, rozsah tejto milosti, ako aj podmienky, za ktorých bola uvedená milosť udelená.
- 102 Toto preskúmanie relevantných okolností sa musí vykonať s prihliadnutím na ciele pripomenuté v bode 99 tohto rozsudku, ktoré sleduje článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia, a všeobecnejšie na cieľ uvedený v článku 3 ods. 2 ZEÚ, ktorým je predchádzanie trestnej činnosti a boj proti nej v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.
- 103 Konkrétne vykonávací súdny orgán musí pri výkone svojej voľnej úvahy zabezpečiť rovnováhu medzi zabránením beztrestnosti a bojom proti trestnej činnosti na jednej strane a zárukou právnej istoty dotknutej osoby na strane druhej, aby sa dosiahol cieľ vytýčený Únii, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v súlade s článkom 67 ods. 1 a 3 ZFEÚ.
- 104 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia, ktorý podmieňuje uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení tým, že v prípadoch, ak bol vynesovaný odsudzujúci rozsudok, trest bol vykonaný, je v súčasnosti vykonávaný alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva štátu vynášajúceho odsudzujúci rozsudok, sa má vykladať v tom zmysle, že táto podmienka je splnená, pokiaľ bola vyžiadaná osoba odsúdená za rovnaké činy na trest odňatia slobody, ktorý čiastočne vykonala v treťom štáte, ktorý vyniesol odsudzujúci rozsudok, a ktorý jej bol vo zvyšku odpustený orgánom tohto štátu, ktorý nie je súdnym orgánom, v rámci všeobecnej milosti, ktorá sa uplatňuje aj na osoby odsúdené za závažné trestné činy a ktorá nie je založená na objektívnych úvahách trestnoprávnej politiky. Vykonávaciemu súdnemu orgánu prislúcha, aby pri výkone svojej voľnej úvahy zabezpečil rovnováhu medzi zabránením beztrestnosti a bojom proti trestnej činnosti na jednej strane a zárukou právnej istoty dotknutej osoby na strane druhej.

O trovách

- 105 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

- Článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak sa členský štát rozhodne prebrať toto ustanovenie do svojho vnútroštátneho práva, musí mať vykonávajúci súdny orgán určitú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či je, alebo nie je potrebné odmietnuť výkon európskeho zatykača z dôvodu uvedeného v tomto ustanovení.**
- Článok 3 bod 2 a článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, sa majú vykladať v tom zmysle, že pojem „rovnaké činy“ uvedený v týchto dvoch ustanoveniach sa má vykladať jednotne.**

3. Článok 4 bod 5 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, ktorý podmieňuje uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení tým, že v prípadoch, ak bol vynesovaný odsudzujúci rozsudok, trest bol vykonaný, je v súčasnosti vykonávaný alebo už nemôže byť vykonaný podľa práva štátu vynášajúceho odsudzujúci rozsudok, sa má vykladať v tom zmysle, že táto podmienka je splnená, pokiaľ bola vyžiadaná osoba odsúdená za rovnaké činy na trest odňatia slobody, ktorý čiastočne vykonala v treťom štáte, ktorý vyniesol odsudzujúci rozsudok, a ktorý jej bol vo zvyšku odpustený orgánom tohto štátu, ktorý nie je súdnym orgánom, v rámci všeobecnej milosti, ktorá sa uplatňuje aj na osoby odsúdené za závažné trestné činy a ktorá nie je založená na objektívnych úvahách trestnoprávnej politiky. Vykonávaciemu súdnemu orgánu prislúcha, aby pri výkone svojej voľnej úvahy zabezpečil rovnováhu medzi zabránením beztrestnosti a bojom proti trestnej činnosti na jednej strane a zárukou právnej istoty dotknutej osoby na strane druhej.

Podpisy